

**DOMINGO
12
DEL TIEMPO
ORDINARIO**

**TÚ ERES
EL MESÍAS
DE DIOS.
EL HIJO
DEL HOMBRE
PADECERÁ**

Lc. 9, 18-24

AÑO DE LA FE ARCIPRESTAZGO PALMA-4

PARRÒQUIA SANT ANTONI ABAT
SON FERRIOL

23 de Junio de 2013

AÑO DE LA FE 2012
2013

Lectura del profeta Zacarías (12, 10-11)

Esto dice el Señor: Derramaré sobre la dinastía de David y sobre los habitantes de Jerusalén un espíritu de gracia y de clemencia. Me mirarán a mí, a quien traspasaron, harán llanto como llanto por el hijo Único, y llorarán como se llora al primogénito. Aquel día será grande el luto de Jerusalén, como el luto de Hadad-Rimón en el valle de Me-guido.

Lectura de la carta del Apóstol san Pablo a los Gálatas (3, 26-29)

Hermanos: Todos sois hijos de Dios por la fe en Cristo Jesús. Los que os habéis incorporado a Cristo por el bautismo, os habéis revestido de Cristo. Ya no hay distinción entre judíos y gentiles, esclavos y libres, hombres y mujeres, porque todos sois uno en Cristo Jesús. Y si sois de Cristo, sois descendencia de Abraham, y herederos de la promesa.

Salmo 62

Mi alma está sedienta de ti, Señor, Dios mío.

Oh Dios, tú eres mi Dios, por ti madrugo,
mi alma está sedienta de ti;
mi carne tiene ansia de ti,
como tierra reseca, agostada, sin agua.

Mi alma está sedienta de ti, Señor, Dios mío.

¡Cómo te contemplaba en el santuario
viendo tu fuerza y tu gloria!

Tu gracia vale más que la vida,
te alabaran mis labios.

Mi alma está sedienta de ti, Señor, Dios mío.

Toda mi vida te bendeciré,
y alzaré las manos invocándote.

Me saciaré como de enjundia y de manteca,
y mis labios te alabarán jubilosos.

Mi alma está sedienta de ti, Señor, Dios mío.

Porque fuiste mi auxilio,
y a la sombra de tus alas canto con júbilo;
mi alma esta unida a ti
y tu diestra me sostiene.

Mi alma está sedienta de ti, Señor, Dios mío.

Lectura del santo Evangelio según san Lucas (9, 18-24)

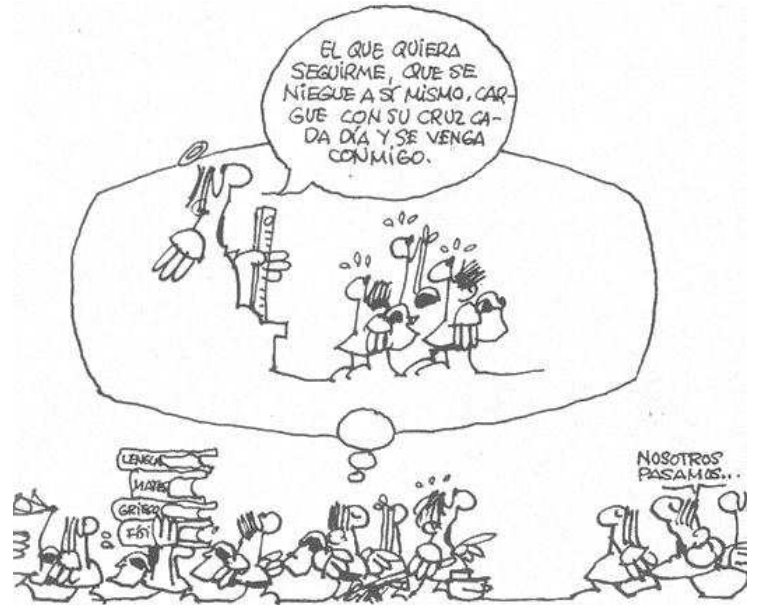
Una vez que Jesús estaba orando solo, en presencia de sus discípulos, les preguntó: -¿Quién dice la gente que soy yo? Ellos contestaron: -Unos que Juan el Bautista, otros que Elías, otros dicen que ha vuelto a la vida uno de los antiguos profetas. Él les preguntó: - Y vosotros, ¿quién decís que soy yo? Pedro tomó la palabra y dijo: -El Mesías de Dios. Él les prohibió terminantemente decírselo a nadie. Y añadió: -El Hijo del Hombre tiene que padecer mucho, ser desechado por los ancianos, sumos sacerdotes y letrados, ser ejecutado y resucitar al tercer día. Y, dirigiéndose a todos, dijo: -El que quiera seguirme, que se niegue a sí mismo, cargue con su cruz cada día y se venga conmigo. Pues el que quiera salvar su vida, la perderá; pero el que pierda su vida por mi causa, la salvará.

Meditemos la PALABRA

"Y vosotros, ¿quién decís que soy yo?".

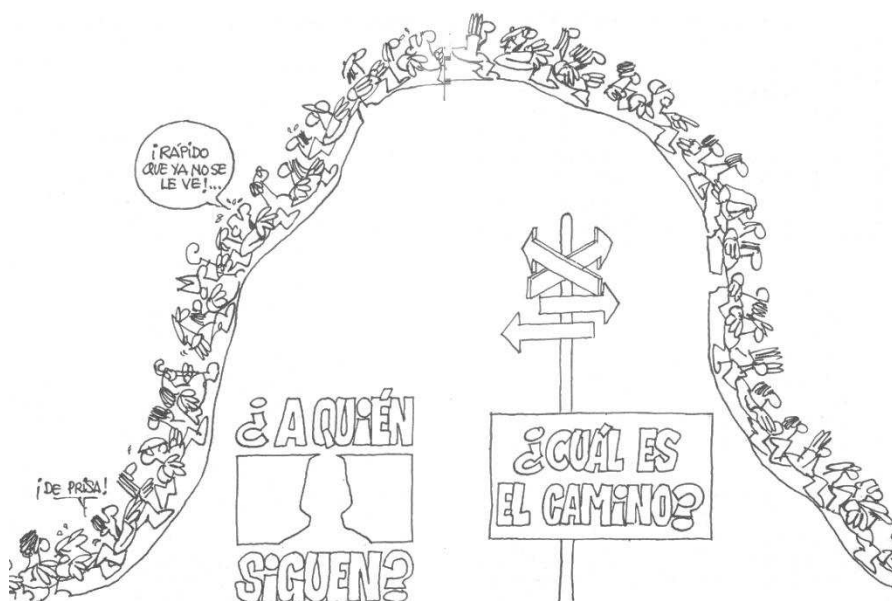
Cuando se descubre a Jesús tenemos la obligación de responder a esta pregunta. Es la profesión de fe, el reconocimiento explícito de la experiencia, la identificación con el mensaje salvador que encierra.

Pero, la respuesta puede ser muy diversa. Y alguna de ellas equivocada. Jesús, que es el símbolo de las expectativas de salvación que bullen en la humanidad, se puede ver desfigurado por nuestras esperanzas mezquinas, que no tienen nada que ver con el diseño de Dios sobre el hombre. Por otro lado, es normal que esto ocurra. El encuentro con Jesús es tan atractivo y subyugante, se nos presenta tan salvador de todo lo humano, que dentro de esta experiencia queremos meter nuestros puntos de vista particulares, nuestras expectativas inmediatas, lo que nos interesa. De este modo corremos el riesgo de hacer un Jesús a nuestra imagen y semejanza.

Los discípulos profesan de Jesús algo muy importante: es "el Mesías de Dios". Jesús es la culminación de todas las esperanzas de Israel y la inauguración definitiva en la tierra del mundo nuevo ofrecido por Dios a los hombres. Una confesión de la fe más plena, radical y rica no se puede hacer.

Sin embargo, Jesús se apresura a matizar las expectativas de los discípulos. Jesús reconoce que Dios está inaugurando con él la nueva humanidad. Pero, corrige el contenido y el modo de llegar a ella. Jesús no es un Mesías de "poder", no tiene ni poder político, ni económico, ni religioso; es más bien un Mesías marginal que acaba su vida como vivió, expulsado de los muros de la ciudad. Jesús es un Mesías de medios pobres: no tiene la magia, funciona sólo contando con la libertad y la adhesión responsable de la fe; no usa la violencia, el que a hierro mata, a hierro muere; establece el principio de devolver bien por mal; no busca la revolución social como primera medida sino la revolución interior cuyo fruto más genuino será el nacimiento de la nueva ciudad.

Jesús es un Mesías que realiza su mesianismo viviendo humildemente y con intensidad el proyecto de Dios sobre él. En esa misma vida, sin aspavientos, es donde Dios se revela salvando, inaugurando los tiempos definitivos. Dios salva en esa vida de Jesús que es capaz de arriesgar todo lo suyo por amor a los demás. Dios salva en la fidelidad de Jesús que es capaz, por ser fiel al servicio a los hombres,

hasta de entregar la vida.

Jesús es Mesías en su vida y por su vida. Asumiendo la realización de la vocación del

hombre, luchando hasta la extenuación contra los poderes que lo impiden, muriendo por no dejarse dominar y aplastar por ellos. Jesús inaugura un nuevo tipo de hombre, abre un camino para todos, es la esperanza del futuro de la vida. "Tiene que padecer mucho..., ser ejecutado... y resucitar al tercer día". Jesús haciéndose el hombre nuevo conquista la nueva tierra; no al revés. ¿De que sirve transformar las estructuras, si los hombres que las cambian, por no cambiar ellos, van a volver a corromperlas? Jesús mira a la raíz: el mal y el bien, aun estructural, nacen del corazón del hombre. Cambiar al hombre es el presupuesto radical de todo otro cambio en la historia.

El mesianismo de Jesús es un mesianismo contagioso. Se repite en los que le siguen. Su vida y su modo de realizarla es un camino para todos, el camino de todos. Ser hombre como Dios quiere, sirviendo a los demás, superando todo obstáculo que impide ser fiel a Dios y al hombre, inaugura en nosotros el hombre nuevo y la nueva creación querida por Dios. Y esto, como Jesús, tomando la Cruz, afrontando la contradicción, dando cara a la persecución aun con el riesgo de la vida. No importa. El que ha entrado en la dinámica de Jesús está ya en el mundo definitivo y aunque le quiten la vida, la muerte ya no tiene dominio sobre él. "Pues el que quiera salvar su vida, la perderá; pero el que pierda su vida por mi causa, la salvará".

Estamos celebrando el Sacramento de la realización mesiánica de Jesús: su entrega, su amor, su comunión, su compartir... Esta es la memoria subversiva que el discípulo realiza con su vida en un mundo en el que no existe nada de esto.

Con Jesús tenemos que proclamar en nuestra vida que el mundo nuevo viene cuando se da vida para que todos tengan vida; nunca cuando se siembra la muerte.

REFLEXIONEMOS:

¿Estoy dispuesto a dar mi vida para que otros tengan vida?

OREMOS:

Haz Señor que sea instrumento vida y no de muerte.

¿Qué sabes de la **FE** Cristiana?

Símbolo de los Apóstoles

Creo en Dios Padre Todopoderoso, creador del cielo y de la tierra. Creo en Jesucristo, su único Hijo, nuestro Señor, que fue concebido por obra y gracia del Espíritu Santo; nació de Santa María Virgen; padeció bajo el poder de Poncio Pilato; fue crucificado, muerto y sepultado; descendió a los infiernos; al tercer día resucitó de entre los muertos; y subió a los cielos; está sentado a la derecha del Padre, y desde allí ha de venir a juzgar a los vivos y a los muertos. Creo en el Espíritu Santo, la Santa Iglesia católica, la Comunión de los Santos, el perdón de los pecados, la resurrección de la carne y la vida eterna. Amén.

Símbolo Niceno-Constantinopolitano

Creo en un solo Dios, Padre Todopoderoso, Creador del cielo y de la tierra, de todo lo visible y lo invisible.

Creo en un solo Señor, Jesucristo, Hijo único de Dios, nacido del Padre antes de todos los siglos: Dios de Dios, Luz de Luz, Dios verdadero de Dios verdadero, engendrado, no creado, de la misma naturaleza del Padre; por quien todas las cosas fueron hechas; que por nosotros los hombres, y por nuestra salvación descendió del cielo, y por obra del Espíritu Santo se encarnó en María La virgen, y se hizo hombre; y por nuestra causa fue crucificado en tiempos de Poncio Pilato, padeció y fue sepultado, y resucitó al tercer día, según las Escrituras, y subió al cielo, y está sentado a la derecha del Padre; y de nuevo vendrá con gloria, para juzgar a vivos y muertos, y su reino no tendrá fin.

Creo en el Espíritu Santo, Señor y dador de vida, que procede del Padre y del Hijo, que con el Padre y el Hijo recibe una misma adoración y gloria, y que habló por los profetas.

Creo en la Iglesia que es Una, Santa,

Católica y Apostólica. Reconozco que hay un solo bautismo para el perdón de los pecados, espero la resurrección de los muertos y la vida del mundo futuro. Amén.

¿Por qué la Iglesia es una?

La Iglesia es *una* porque tiene como origen y modelo la unidad de un solo Dios en la Trinidad de las Personas; como fundador y cabeza a Jesucristo, que restablece la unidad de todos los pueblos en un solo cuerpo; como alma al Espíritu Santo que une a todos los fieles en la comunión en Cristo. La Iglesia tiene una sola fe, una sola vida sacramental, una única sucesión apostólica, una común esperanza y la misma caridad. (CCIC*, 161)

¿Dónde subsiste la única Iglesia de Cristo?

La única Iglesia de Cristo, como sociedad constituida y organizada en el mundo, subsiste (*subsistit in*) en la Iglesia católica, gobernada por el sucesor de Pedro y por los obispos en comunión con él. Sólo por medio de ella se puede obtener la plenitud de los medios de salvación, puesto que el Señor ha confiado todos los bienes de la Nueva Alianza únicamente al colegio apostólico, cuya cabeza es Pedro. (CCIC, 162)

¿Cómo se debe considerar entonces a los cristianos no católicos?

En las Iglesias y comunidades eclesiales que se separaron de la plena comunión con la Iglesia católica, se hallan muchos elementos de santificación y verdad. Todos estos bienes proceden de Cristo e impulsan hacia la unidad católica. Los miembros de estas Iglesias y comunidades se incorporan a Cristo en el Bautismo, por ello los reconocemos como hermanos. (CCIC, 163)

*CCIC: Compendio del Catecismo de la Iglesia Católica

DIUMENGE
12
DEL TEMPS
ORDINARI

TU ETS
EL MESSIES
DE DÉU.
EL FILL
DE L'HOMME
PATIRÀ

Lc. 9, 18-24

ANY DE LA FE ARXIPRESTAT PALMA-4

PARRÒQUIA SANT ANTONI ABAT
SON FERRIOL

23 de Juny de 2013

Lectura del llibre del profeta Zacaries (12,10-11)

Això diu el Senyor: «Abocaré sobre el llinatge de David i sobre els habitants de Jerusalem un esperit d'afecte i de benvolença. Llavors miraran aquell que han traspassat: faran per ell un dol, com el que es fa per la mort d'un fill únic, ploraran amargament per ell, com es plora la mort del primer fill. Aquell dia hi haurà a Jerusalem un dol tan gran com el d'Hadad-Remmon a la plana de Maguedo.»

Salm 62

Tot jo tenc set de vos, Senyor, Déu meu.

Vós, Senyor, sou el meu Déu; jo us cerc.

Tot jo tenc set de vós,

per vós es desviu el meu cor,

com terra eixuta sense una gota d'aigua.

Tot jo tenc set de vos, Senyor, Déu meu.

Jo us contemplava en el vostre santuari quan vos veia gloriós i poderós.

L'amor que em teniu val més que la vida;

per això els meus llavis vos alabaran.

Tot jo tenc set de vos, Senyor, Déu meu.

Que tota la vida us pugui beneir

i alçar les mans alabant el vostre nom.

Saciat de lo bo i millor,

vos alabaré amb el goig als llavis.

Tot jo tenc set de vos, Senyor, Déu meu.

Perquè vós m'heu ajudat,

i som feliç davall les vostres ales.

La meva ànima s'ha enamorat de vós,
em sosté la vostra mà.

Tot jo tenc set de vos, Senyor, Déu meu.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Galàcia (3, 26-29)

Germans, tots vosaltres, per haver cregut, sou fills de Déu en Jesucrist. Tots els qui heu estat batiats per unir-vos a Crist, vos heu revestit de Crist. Ja no compta ser jueu o grec, esclau o lliure, home o dona. Tots som una sola cosa en Jesucrist. I si vosaltres sou de Crist, sou descendència d'Abraham, hereus de les promeses.

Lectura de l'Evangeli segons sant Lluc (9, 18-24)

Una vegada que Jesús es trobava pregant a un lloc apartat se li acostaren els deixebles, i els va demanar: - «¿Qui diu la gent que som, jo? Ells li res-pongueren: - «Uns diuen que sou Joan Baptista, altres que sou Elies, altres que ha ressuscitat un dels profetes antics.» Llavors els demanà: -«I vosaltres, ¿qui deis que som?» Pere li respongué: -«El Messies, l'Ungit de Déu.» Però ell els prohibí severament que diguessin això a ningú, i els deia: -«El Fill de l'home ha de patir molt: els notables, els grans sacerdots i els mestres de la Llei l'han de rebutjar, ha de ser mort, i ressuscitarà el tercer dia.» I deia a tothom: -«Si qualcú vol venir amb

mi, que es negui ell mateix, que prengui cada dia la seva creu i m'acompanyi. Qui vulgui salvar la seva vida, la perdrà, però el qui la perdi per mi, la salvarà.»

Meditem la PARAULA

"I vosaltres, qui deis que som jo?". Quan es descobreix a Jesús tenim l'obligació de respondre a aquesta pregunta. És la professió de fe, el reconeixement explícit de l'experiència, la identificació amb el missatge salvador que comporta.

Però, la resposta pot ser molt diversa. I alguna d'elles equivocada. Jesús, que és el símbol de les expectatives de salvació que bullen en la humanitat, es pot veure desfigurats per les nostres esperances mesquines, que no tenen res a veure amb el disseny de Déu sobre l'home. D'altra banda, és normal que això ocorri. La trobada amb Jesús és tan atractiu i subjugant, se'ns presenta tan salvador de tot l'humà, que dins d'aquesta experiència volem ficar els nostres punts de vista particulars, les nostres expectatives immediates, la qual cosa ens interessa. D'aquesta manera correm el risc de fer un Jesús a la nostra imatge i semblança.

Els deixebles professen de Jesús alguna cosa molt important: és "el Messies de Déu". Jesús és la culminació de totes les esperances d'Israel i la inauguració definitiva a la terra del món nou ofert per Déu als homes. Una confessió de la fe més plena, radical i rica no es pot fer.

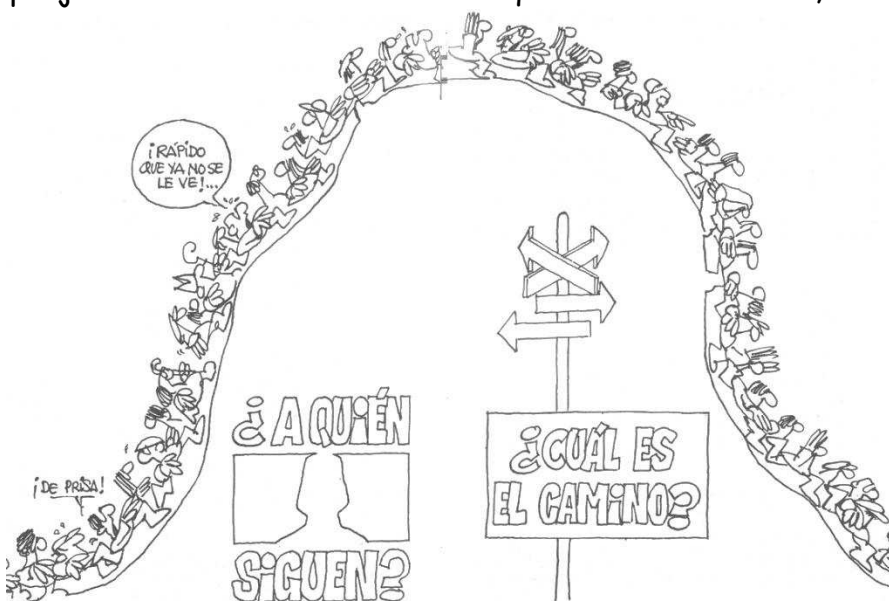
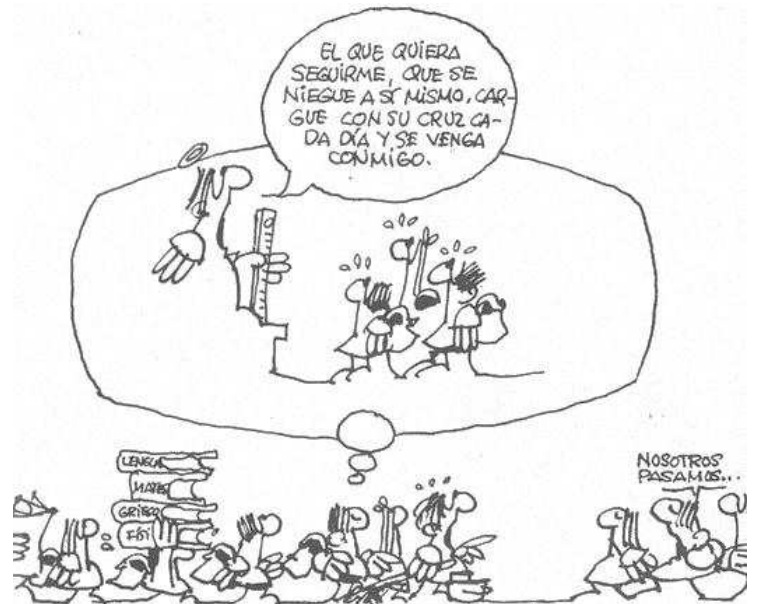
No obstant això, Jesús s'apressa a matisar les expectatives dels deixebles. Jesús reconeix que Déu està inaugurant amb ell la nova humanitat. Però, corregeix el contingut i la manera d'arribar a ella. Jesús no és un Messies de "poder", no té ni poder polític, ni econòmic, ni religiós; és més aviat un Messies marginal que acaba la seva vida com va viure, expulsat dels murs de la ciutat. Jesús és un Messies de mitjans pobres: no té la màgia, funciona només comptant amb la llibertat i l'adhesió responsable de la fe; no usa la violència, el que a ferro mata, a ferro mor; estableix el principi de retornar bé per mal; no cerca la revolució social com a primera mesura sinó la revolució interior el fruit de la qual, més genuí, serà el naixement de la nova ciutat.

Jesús és un Messies que realitza el seu messianisme vivint humilment i amb intensitat el projecte de Déu sobre ell. En aquesta mateixa vida, sense esgarrifalls, és on Déu es revela

salvant, inaugurant els temps definitius. Déu salva en aquesta vida de Jesús que és capaç d'arriscar tot lo seu per amor als altres. Déu salva en la fidelitat de Jesús que és capaç, de ser fidel al servei als homes, fins a lliurar la vida.

Jesús és Messies en la seva vida i per la seva vida. Assumint la realització de la vocació de l'home, lluitant fins a l'extenuació contra

els poders que ho impedeixen, morint per no deixar-se dominar i aixafar per ells. Jesús inaugura

un nou tipus d'home, obre un camí per a tots, és l'esperança del futur de la vida. "Ha de patir molt..., ser executat... i ressuscitar al tercer dia". Jesús fent-se l'home nou conquesta la nova terra; no a l'inrevés. ¿De que serveix transformar les estructures, si els homes que les canvien, per no canviar ells, van a tornar a corrompre-les? Jesús mira a l'arrel: el mal i el bé, àdhuc estructural, neixen del cor de l'home. Canviar a l'home és el pressupost radical de tot un altre canvi en la història.

El messianisme de Jesús és un messianisme contagiós. Es repeteix en els que el segueixen. La seva vida i la seva manera de realitzar-la és un camí per a tots, el camí de tots. Ser home com

Déu vol, servint als altres, superant tot obstacle que impedeix ser fidel a Déu i a l'home, inaugura en nosaltres l'home nou i la nova creació benvolguda per Déu. I això, com Jesús, prenent la Creu, afrontant la contradicció, donant cara a la persecució àdhuc amb el risc de la vida. No importa. El qui ha entrat en la dinàmica de Jesús està ja al món definitiu i encara que li llevin la vida, la mort ja no té domini sobre ell. "Doncs el que vulgui salvar la seva vida, la perdrà; però el que perdi la seva vida per la meva causa, la salvarà".

Estam celebrant el Sagrament de la realització messiànica de Jesús: el seu lliurament, el seu amor, la seva comunió, el seu compartir... Aquesta és la memòria subversiva que el deixeble realitza amb la seva vida en un món en el qual no existeix res d'això. Amb Jesús hem de proclamar en la nostra vida que

el món nou ve quan es dóna vida perquè tots tinguin vida; mai quan se sembra la mort.

REFLEXIONEM:

¿Estic disposat a donar la meva vida per que altres tinguin vida?

PREGUEM:

Fes Senyor que sigui instrument de vida i no de mort.

¿Què saps de la **FE** Cristiana?

Símbol dels Apòstols

Crec en un Déu. Pare totpoderós, creador del cel i de la terra. I en Jesucrist, únic Fill seu i Senyor nostre; el qual fou concebut per obra de l'Esperit Sant; nasqué de Maria Verge; patí sota el poder de Ponç Pilat, fou crucificat, mort i sepultat; davallà als inferns, ressuscità el tercer dia d'entre els morts; se'n pujà al cel, seu a la dreta de Déu, Pare totpoderós; i d'allí ha de venir a judicar els vius i els morts. Crec en l'Esperit Sant; la santa Mare Església catòlica; la comunió dels sants; la remissió dels pecats; la resurrecció de la carn, la vida perdurable. Amén.

Símbol Nicenoconstantinopolità

Crec en un sol Déu, Pare totpoderós, creador del cel i de la terra, de totes les coses visibles i invisibles. I en un sol Senyor, Jesucrist, Fill Unigènit de Déu, nascut del Pare abans de tots els segles. Déu nat de Déu, Llum resplendor de la Llum, Déu vertader nascut del Déu vertader, engendrat, no creat, de la mateixa naturalesa del Pare: per ell tota cosa fou creada. El qual per nosaltres els homes i per la nostra salvació, davallà del cel, i per obra de l'Esperit Sant, s'encarnà de la Verge Maria, i es va fer home. Crucificat després per nosaltres baix el poder de Ponç Pilat; patí i fou sepultat, i ressuscità el tercer dia, com deien ja les Escriptures, i se'n pujà al cel, on seu a la dreta del Pare. I tornarà gloriós, a judicar els vius i els morts, i el seu regnat no tindrà fi. Crec en l'Esperit Sant que és Senyor i infon la vida, que procedeix del Pare i del Fill, i juntament amb el Pare i el Fill és adorat i glorificat; que parlà per boca dels profetes.

I en una sola Església, santa, catòlica i apostòlica. Profés que hi ha un sol baptisme per perdonar el pecat. I esper la resurrecció dels morts, i la vida de la glòria. Amén.

¿Per què l'Església és una?

L'Església és una perquè té com a origen i model la unitat d'un sol Déu en la Trinitat de les Persones; com a fundador i cap Jesucrist, que restableix la unitat de tots els pobles en un sol cos; com a ànima l'Esperit Sant, que uneix tots els fidels en la Comunió en Crist. Té una sola fe, una sola vida sacramental, una única successió apostòlica, una esperança comuna i la mateixa caritat. (CCEC*, 161)

¿On subsisteix l'única Església de Crist?

L'única Església de Crist, com a societat constituïda i organitzada en el món, subsisteix (subsistit in) en

l'Església Catòlica, governada pel successor de Pere i pels bisbes en comunió amb ell. Només per mitjà d'ella es pot obtenir la plenitud dels mitjans de salvació, ja que el Senyor ha confiat tots els béns de la Nova Aliança només al col·legi apostòlic, el cap del qual és Pere. (CCEC, 162)

¿Com cal considerar els cristians no catòlics?

En les Esglésies i comunitats eclesials, que s'han separat de la plena comunió de l'Església Catòlica, s'hi troben molts elements de santificació i de veritat. Tots aquests béns provenen de Crist i impulsen vers la unitat Catòlica. Els membres d'aquestes Esglésies i Comunitats són incorporats a Crist en el Baptisme: per això, els reconeixem com a germans. (CCEC, 163)

